Ο ΔΗΜΟΦΩΝ

σεπτέμβριος-οκτώβριος 2014

έτος 15ο
αρ. τεύχους 70
δίμηνη έκδοση
διανέμεται δωρεάν
ISSN: 1109-2653
ISSN (Online): 2241-4037

ΚΩΔΙΚΟΣ : 6325

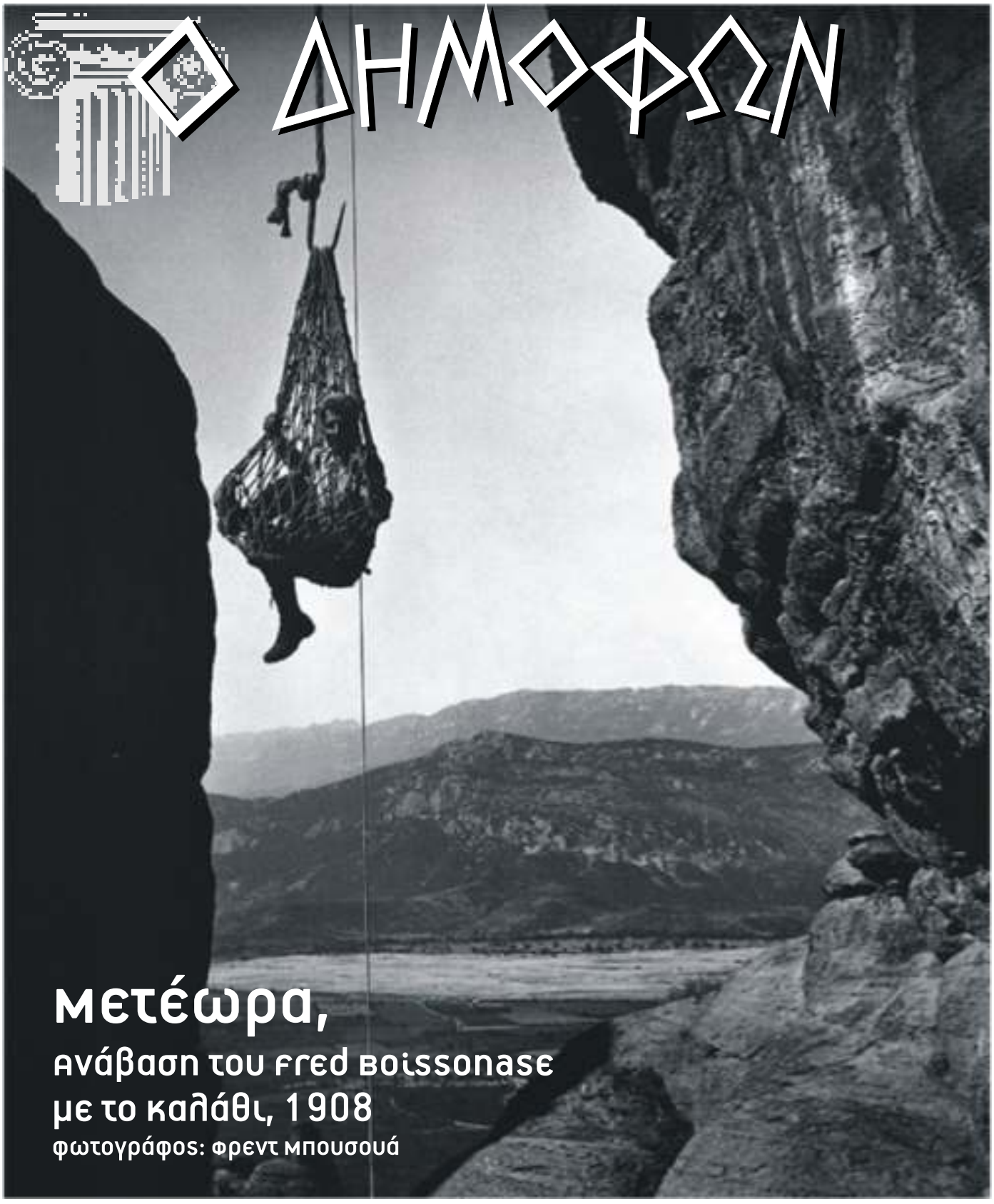
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΑΧ. ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΑΝΔΡΑΣ

ΕΛΤΑ

ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 506/2001 ΤΑΧ. ΜΑΝΔΡΑΣ

28ης Οκτωβρίου 3, 196 00 - Μάνδρα Αττικής
www.dimofon.gr

Ο ΔΗΜΟΦΩΝ

μετέωρα,

ανάβαση του fred boissonase με το καλάθι, 1908

φωτογράφος: φρεντ μπουσουά

Ο ΔΗΜΟΦΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Σύλλογος Ποιοτικής & Πολιτιστικής Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής "Ο ΔΗΜΟΦΩΝ"
ΕΚΔΟΤΗΣ
Παναγιώτης Δημητρούλης
(Κιν.: 6977.781.753)
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΩΝ/ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Κοροπούλης Βασίλης
Κοροβέση Ελένη
Παπαϊωάννου Παναγιώτης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ
Λαϊνάς Παναγιώτης -
Μποχάρτζας Γεώργιος
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Κωνσταντίνα Πέππα
Τηλ./Fax: 210.55.58.291

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Μήτσιου - Τσιάμη Κατερίνα
Πτυχ. Τεχνολόγος Γραφικών Τεχνών

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης Οκτωβρίου 3, 196 00
Μάνδρα Αττικής
Τηλ.: 210.55.56.507
www.dimofon.gr
e-mail: info@dimofon.gr

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Αριθ. Λογ/σμού
5170039501733

Ετήσια Συνδρομή Μελών
Ιδιώτες: 10 Ευρώ
Οργανισμοί / Εταιρείες: 25 Ευρώ

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων που τα υπογράφουν. Επιτρέπεται η τμηματική ή ολική αναδημοσίευση άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναγράφεται η πηγή τους. Η ύλη για το τεύχος "έκλεισε" στις 10/11/2014

Παρακαλούμε να στέλνετε το αντίγραφο της κατάθεσης στο fax του Συλλόγου ή ταχυδρομικώς για ενημέρωση). Ο "ΔΗΜΟΦΩΝ" ανταλάσσεται με όλα τα έντυπα πολιτισπικού περιεχομένου.

"Τα Μυστικά του Βάλτου" [Κυκλοφορεί στο διαδίκτυο]

Πριν από μερικές ημέρες βρήκαμε να κυκλοφορεί στο διαδίκτυο (μας ήρθαν και σχετικά e-mail από 3 διαφορετικές και άσχετες πηγές) αυτό [που το δημοσιεύουμε ως υλικό προς σκέψη, αν και δεν συμφωνούμε ως προς το σύνολο του περιεχομένου του]:

Τα Μυστικά του Βάλτου

Η πατρίδα μας είναι στο βάλτο. Όλοι είμαστε στο βάλτο. Η ελληνική κοινωνία, και όχι μόνον, είναι χωμένη σε έναν βρωμερό και σκοτεινιασμένο βάλτο. Μέχρι το λαιμό. Έναν βάλτο με πολλά μυστικά...

Τα μυστικά αυτά τα γνωρίζουν οι πολιτικοί και οι κομματικοί άρχοντες. Οι θρησκευτικοί άρχοντες. Οι πανεπιστημιακοί και οι ακαδημαϊκοί σοφοί. Οι διαβασμένοι δημοσιογράφοι. Οι επιχειρηματίες των πάνω ορόφων και οι οικονομικοί μεγαλοπαράγοντες. Οι μεγαλοϋπάλληλοι του δημοσίου. Τα γνωρίζει επίσης και το πιο μορφωμένο και ενημερωμένο τμήμα του λαού... Ο πολύς λαός όμως δεν τα γνωρίζει. Ο πολύς λαός ζει μέσα στον βούρκο του βάλτου. Μέσα στο σκοτάδι και την υγρή καταχνιά. Και τα μυστικά αυτά είναι τα μεγάλα βαρίδια. Που κρατούν τον λαό κολλημένο στη λάσπη. Στον δυσώδη αυτόν βάλτο με τα μυστικά.

Τα μυστικά αυτά δεν συζητούνται ευρέως. Αλλιώς δεν θα 'ταν και μυστικά δηλαδή. Ο απλός πολίτης δεν έχει εύκολη πρόσβαση στην γνώση που καλύπτουν αυτά τα μεγάλα μυστικά. Τα κατ' εξοχήν μέσα γνώσης και πληροφόρησης του λαού, το δημόσιο σχολείο και τα ΜΜΕ, σιωπούν. Εκκωφαντικά.

Αν το δημόσιο σχολείο έχει ως στόχους τον εξοπλισμό του λαού με κριτική σκέψη και κριτικά εργαλεία, καθώς και την διαφώτιση του λαού σε μια σειρά από σοβαρά ζητήματα, τότε εύκολα μπορεί κανείς να διαπιστώσει ότι το δημόσιο σχολείο είναι πολύ μακριά από τους στόχους του. Το δημόσιο σχολείο έχει υποστεί πολλές "επαναστάσεις" και "μεταρρυθμίσεις" ώστε να φτάσει εδώ που έφτασε. Να εξυπηρετεί δηλαδή συμφέροντα άλλα από αυτά του λαού και του συνόλου της κοινωνίας.

Τα ΜΜΕ παραλαμβάνουν τον άνθρωπο από κει που τον αφήνει το δημόσιο σχολείο. Και τον διαμορφώνουν σταθερά και αδιάλειπτα για όλη την υπόλοιπη ζωή του. Τον σμιλεύουν χωρίς σταματημό. Την αισθητική του, το πολιτικό του κριτήριο, τις ελλιπείς του γνώσεις, τον εθισμό του ή μη σε κοινωνικά πρότυπα και συμπεριφορές. Και τα κάνουν όλα αυτά ακολουθώντας το παράδειγμα του δημόσιου σχολείου. Καταδιώκοντας την κριτική σκέψη και προβάλλοντας την δική τους αυθεντία. Τα ΜΜΕ παρότι βρίσκονται σε κάποιου τύπου επιτήρηση από την πλευρά του δημοσίου, αντιπροσωπεύουν συμφέροντα που είναι ευθέως αντίθετα με τα συμφέροντα της κοινωνίας και του λαού.

Οι δύο παραπάνω διαπιστώσεις ίσως δικαιούνται την κατάταξη στα μεγάλα μυστικά, σαν τα υπόλοιπα. Όμως οι μηχανισμοί τους και η λειτουργία τους έχουν αποκαλυφθεί πια σε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας. Η πτώση της αξίας του δημόσιου σχολείου και των ΜΜΕ, ως αξιόπιστων μηχανισμών διαφώτισης, είναι ραγδαία και προς το παρόν μη αναστρέψιμη.

Το δημόσιο σχολείο και τα ΜΜΕ κάνουν ότι μπορούν για να αποκρύψουν πως

- *δεν έχουμε δημοκρατία αλλά ολιγαρχία*
- *ο λαός δεν είναι κυρίαρχος και δεν έχει καμία εξουσία*
- *η πραγματική εξουσία δεν ασκείται από τους εκλεγμένους από το λαό άρχοντες*
- *η εξουσία δεν ασκείται για την προκοπή και την ευημερία του λαού και του συνόλου της κοινωνίας*
- *το πολιτειακό μοντέλο είναι πάντα ο κοινοβουλευτισμός, ανεξάρτητα από το οικονομικό σύστημα*
- *τα κοινοβουλευτικά κόμματα είναι εταίροι και όχι αντίπαλοι*
- *ο άνθρωπος είναι ιστορικά ο απόλυτος οικονομικός πόρος*

Το μυστικό των μυστικών: Η θέση καθορίζει τις ιδέες και όχι οι ιδέες την θέση.

Η θέση, δηλαδή η ένταξη, ακυρώνει την κριτική σκέψη. Μπορεί να ακούγεται πολύ θεωρητικό και διανοουμενίστικο. Ίσως είναι. Από την άλλη όμως εκφράζει με ακρίβεια αυτό που ζούμε. Ότι η θέση μας, η ένταξή μας, μας εμποδίζει να σκεφτούμε κριτικά. Κι αυτό γίνεται ο πρώτος κρίκος στην χοντρή αλυσίδα της πολιτικής και οικονομικής υποδούλωσης.

Η ένταξη, η θέση, είναι μια οχυρή ...θέση. Και δεν πέφτει. Το κύριο υλικό της οχύρωσης είναι η άγνοια. Ακολουθεί η έλλειψη κριτικής σκέψης. Έπειτα τα συναισθήματα, τα

βιώματα και οι ιερές πεποιθήσεις. Και στο τέλος τα ινδάλματα και τα είδωλα. Εν τέλει η θέση είναι μια καθαρή ιδεοληψία.

Όλα τα άλλα μυστικά του βάλτου είναι παράγωγα αυτού του μεγάλου μυστικού. Που είναι η γενεσιουργός αιτία των άλλων μεγάλων μυστικών. Η αιτία που μένουν μυστικά και όλα τα υπόλοιπα μυστικά.

Αν γεννηθείς από χριστιανούς ή αριστερούς γονείς το πιθανότερο είναι πως θα γίνεις χριστιανός ή αριστερός. Αυτή είναι μια θέση, μια ένταξη. Αν είσαι χριστιανός ή αριστερός ή οτιδήποτε, θα σκέφτεσαι μέσα στα όρια που σου βάζει αυτή σου η ιδιότητα. Θα αναλύεις την πραγματικότητα από την θέση ενός χριστιανού ή ενός αριστερού.

Η θέση και η ένταξη του καθενός μας καθορίζει τα όρια της κριτικής του σκέψης. Τα όρια μέσα στα οποία ασκεί κριτική. Και τα αντικείμενα της κριτικής του. Όπως και αυτά που αφήνει στο απυρόβλητο. Και αξιώνει και από τους άλλους να τα αφήνουν στο απυρόβλητο.

Μεγάλο μυστικό: Δεν έχουμε δημοκρατία, ολιγαρχία έχουμε

Η δημοκρατία είναι συγκεκριμένη διαδικασία λήψης, εφαρμογής και επιτήρησης αποφάσεων και απονομής δικαιοσύνης, με συμμετοχή όλων και άμεσα χωρίς αντιπροσώπους.

Στην δημοκρατία

- ο λαός διοικεί, νομοθετεί και δικάζει. Άμεσα και χωρίς αντιπροσώπους-βουλευτές, επαγγελματίες δικαστές ή επαγγελματίες πολιτικούς.
- οι άρχοντες αναδεικνύονται με κλήρωση και όχι εκλογή. Με εκλογή αναδεικνύονται οι λίγοι εκείνοι των οποίων το αξίωμα απαιτεί μια κάποια κατάρτιση.
- οι άρχοντες μπορούν να ανακληθούν πριν λήξει η θητεία τους. Κανείς δυο φορές στο ίδιο αξίωμα. Δεν υπάρχουν αναντικατάστατοι.
- η θητεία των αρχόντων δεν διαρκεί πάνω από ένα έτος.
- οι άρχοντες λογοδοτούν για τα πεπραγμένα τους, σε επιτροπή πολιτών που συγκροτήθηκε με κλήρωση.

οι περιουσίες των αρχόντων καταγράφονται πριν και μετά την ανάληψη του αξιώματος. Και των συγγενών τους, ακόμη και μακρινών.

- όποιος ζημιώσει το δημόσιο συμφέρον, δημόσιος άρχοντας ή απλός πολίτης, είτε από δόλο είτε από ανικανότητα, «αυθημερόν τελευτησάτω».
- Επίσης η Δημοκρατία εγγυάται
- την ελευθερία έκφρασης και δημοσίευσης της γνώμης, της διαφωνίας
- την ισονομία και την ίση κατανομή των βαρών (φόροι)
- τις ίσες ευκαιρίες σε όλους (εξ ου και η κλήρωση, αλλά όχι μόνο γι' αυτό)
- τα ανθρώπινα δικαιώματα όλων
- την ασφάλεια, τη περιουσία, την τιμή και την αξιοπρέπεια όλων

Επίσης η Δημοκρατία φροντίζει

- να μην υπάρχουν πολύ πλούσιοι και πολύ φτωχοί, κυρίως διότι αυτό την θέτει σε μεγάλο κίνδυνο
- να μην υπάρχουν, άρα, αναξιοπαθούντες που αναγκάζονται να ζητιανέψουν
- την παιδεία των νέων
- την κρατική θρησκεία
- την προπαγάνδα των αξιών της δημοκρατίας σε όλους. Προπαγάνδα. Όπως κάνουν με το life-style τώρα

Έχουμε πάνω κάτω 35 αιώνες καταγεγραμμένης ανθρώπινης ιστορίας. Σε όλο αυτό το αχανές χρονικό διάστημα δημοκρατίες είχαμε μόνο για μια περίοδο 2 περίπου αιώνων σε ορισμένες, και όχι όλες, από τις ελληνικές πόλεις της αρχαιότητας στην Μεσόγειο. Δημοκρατίες που δεν πρόλαβαν ούτε να ολοκληρωθούν αλλά ούτε και κατάφεραν να υπερασπίσουν τον εαυτό τους. Και τελικά υπέκυψαν στην ολιγαρχία και την απολυταρχία που τους επιβλήθηκε από την αριστοκρατική τάξη των πόλεων της αρχαιότητας.

Η δημοκρατία βέβαια δεν ολοκληρώνεται ποτέ. Είναι ένα δυναμικό σύστημα. Που διαρκώς αυτοθεσμίζεται. Δημοκρατία σημαίνει αυτονομία, με την έννοια ότι οι νόμοι του κράτους προέρχονται από τον λαό. Όχι από τον θεό ή τους άρχοντες.

Δεν ξέρουμε λοιπόν τι είναι δημοκρατία. Νομίζουμε ότι δημοκρατία είναι αντιπρόσωποι-βουλευτές με 4-ετείς θητείες και κόμματα και βουλή που νομοθετεί και ηγεσία της δικαιοσύνης διορισμένη από την κυβέρνηση. Αλλά κάνουμε λάθος. Μεγάλο. Και το πληρώνουμε καθημερινά. Για γενεές επί γενεών.

Ο κοινοβουλευτισμός δεν είναι δημοκρατία. Είναι ολιγαρχία ελαφρώς καλυμμένη.

Στην δημοκρατία οι πολίτες διοικούν, νομοθετούν και δικάζουν άμεσα. Αν είχαμε δημοκρατία, τότε οι πολίτες

- δεν θα άφηναν το χρέος να φτάσει στα 300 δις, με δάνεια επί δανείων
- δεν θα παράγγελναν υποβρύχια που γέρνουν και Απάτσι που πέφτουν
- δεν θα ψήφιζαν νόμους υπέρ των πανωτοκίων των τραπεζών
- δεν θα ψήφιζαν νόμο που εξαιρεί υπουργούς από την απονομή δικαιοσύνης
- δεν θα επέτρεπαν ΦΠΑ στο... πόσο είναι τώρα ρε παιδιά;
- δεν θα έπαιζαν τα αποθεματικά των ταμείων σε τοξικά ομόλογα
- δεν θα πουλούσαν αντί πινακίου φακής κερδοφόρες δημόσιες επιχειρήσεις στρατηγικής μάλιστα σημασίας

Το μεγάλο στήριγμα της δημοκρατίας είναι η μικρή ελεύθερη ιδιοκτησία. Η μικρή επιχείρηση δηλαδή. Είτε πρόκειται για αγρότη ή αυτό-απασχολούμενο επαγγελματία είτε πρόκειται για αυτό που λέμε μικρο-μεσαία επιχείρηση. Η σχέση της δημοκρατίας με την μικρή ελεύθερη ιδιοκτησία και επιχείρηση είναι ζήτημα επιβίωσης της ίδιας της δημοκρατίας. Ζωής και θανάτου. Της δημοκρατίας.

Μεγάλο μυστικό: Δεν είναι κυρίαρχος ο λαός ούτε έχει κάποια εξουσία.

Τρεις είναι οι εξουσίες

- εκτελεστική (κυβέρνηση, αστυνομία, κλπ)
- νομοθετική (βουλή)
- δικαστική

Όταν έχεις την εξουσία πρέπει να έχεις και την ισχύ να επιβάλλεις την θέλησή σου. Ο λαός δεν έχει καμία τέτοια δυνατότητα. Σε κανένα πολιτικό ή οικονομικό σύστημα δεν έχει ο λαός την ισχύ, την εξουσία, να επιβάλλει την θέλησή του.

Στα απολυταρχικά καθεστώτα, ναζισμοί, φασισμοί, κομμουνισμοί και σοσιαλισμοί, δεν τίθεται καν τέτοιο ζήτημα. Στα συστήματα αυτά ο λαός είναι στη γραμμή. Ζυγισμένος-στοιχισμένος. Παίρνει εντολές και τις εκτελεί. Απαρέγκλιτα. Μία εξουσιαστική ελίτ, ολίγων προσώπων, που έχει καταλάβει την εξουσία, συνήθως εξ εφόδου, και με την βοήθεια σε μερικές περιπτώσεις του λαού παραπλανώντας τον, την ασκεί προς δικό της αποκλειστικά όφελος. Ξεκάθαρα πράματα.

Στον κοινοβουλευτισμό η υφαρπαγή της λαϊκής εξουσίας γίνεται με περίτεχνη δολιότητα. Πρόκειται σχεδόν για κομψοτέχνημα.

Στον κοινοβουλευτισμό το πολιτικό σύστημα αφήνει τον λαό να πιστεύει πως έχει την εξουσία να επιλέξει

- τους κυβερνήτες του, δηλαδή τον πρωθυπουργό
- τους νομοθέτες του, δηλαδή τους αντιπροσώπους-βουλευτές.

Μεγίστη πλάνη βέβαια.

Για να φτάσει κάποιος να είναι υποψήφιος για πρωθυπουργία, δηλαδή αρχηγός κόμματος, πρέπει να έχει περάσει με επιτυχία πολλές "εξετάσεις". Τις οποίες εξετάσεις δεν τις δίνει βέβαια στον λαό. Αλλά σε πάτρωνες που παραμένουν στην σκιά. Δηλαδή σε εθνικά και εξω-

εθνικά οικονομικά κέντρα και κέντρα εξουσίας. Σε έξω-θεσμικά κέντρα. Κανείς δεν αναδεικνύεται σε τέτοιες θέσεις εξουσίας αν δεν έχει εξασφαλίσει την συναίνεση αυτών των ισχυρών κέντρων και παραγόντων.

Όσο για τους βουλευτές-νομοθέτες, αυτούς τους επιλέγει ο αρχηγός του κόμματος με το επιτελείο του. Ο αρχηγός τους κόμματος καταρτίζει την λίστα των υποψηφίων από όπου θα προέλθουν οι βουλευτές-νομοθέτες. Και αρκετές φορές η επιλογή αυτή πρέπει να πάρει επίσης και την συγκατάθεση από τους παραπάνω έξω-θεσμικούς πάτρωνες Κυρίως από ορισμένα μεγάλα εθνικά οικονομικά συμφέροντα. Όπως φυσικά και ο ορισμός των υπουργών αργότερα, όταν γίνεται η συγκρότηση της κυβέρνησης.

*Ο κοινοβουλευτισμός είναι «δημοκρατία»-ξεπέτα. **One night stand**. Μια φορά στα τέσσερα χρόνια. Ένα και στα γρήγορα. Κι αυτό κάλπικο.*

Το Σύνταγμα μπορεί να λέει ότι θέλει. Η «πολιτική πεπατημένη» είναι ισχυρότερη και από το Σύνταγμα και όλες τις παραγράφους του μαζί. Το Σύνταγμα είναι απλώς ένας νόμος. Και για να εφαρμόσεις έναν νόμο, πρέπει να έχεις την δύναμη να το κάνεις. Ο λαός δεν έχει καμιά ισχύ μέσω της οποίας να επιβλέπει πραγματικά την τήρηση του συντάγματος.

*Έτσι η κυβέρνηση κυβερνάει σχεδόν όπως θέλει. Περνάει ότι νόμο θέλει. Η νομοθετική εξουσία είναι υποτακτική σκλάβα της εκτελεστικής εξουσίας, δηλαδή της κυβέρνησης. Η νομοθετική διαδικασία είναι μια **παρωδία**. Η κοινοβουλευτική ομάδα της κυβερνητικής πλειοψηφίας είναι μια αυτοματοποιημένη γραμμή παραγωγής νόμων. Λειτουργεί σαν μια καλά πειθαρχημένη διμοιρία πεζοναυτών, που παίρνει και εκτελεί εντολές χωρίς γκρίνιες. Ακριβώς το αντίθετο δηλαδή από αυτό που προβλέπει το Σύνταγμα.*

Ο λαός
- *δεν συμμετέχει, εννοείται, στην κατάστρωση των νόμων.*
- *δεν μπορεί να ακυρώσει κανέναν από αυτούς τους νόμους που νομοθετεί, με την διαδικασία διμοιρίας, η κυβέρνηση*
- *οι νόμοι αυτοί όλοι είναι εγκυρότατοι ακόμη κι όταν είναι αντίθετοι με τις προεκλογικές υποσχέσεις της κυβερνητικής πλειοψηφίας.*

*Η κυβέρνηση επίσης διορίζει και την κεφαλή της δικαιοσύνης. Ούτως ή άλλως στον κοινοβουλευτισμό έχουμε **επαγγελματίες** δικαστές. Πράγμα καθόλου καλό για την υγεία και την ποιότητα της δικαιοσύνης φυσικά. Σε συνδυασμό με την πολυνομία, τις ποικίλες διοικητικές και πολιτικές πιέσεις και τους διορισμένους ανώτατους δικαστές, καθώς επίσης και με το όπλο των μεταθέσεων και των προαγωγών, η δικαιοσύνη, άλλο ένα κάστρο της λαϊκής εξουσίας, έχει αλωθεί από την διαφθορά την πολιτική και όχι μόνο, και είναι πολύ μακριά από τον διακηρυγμένο στόχο. Ακόμη και για καθαρά ποινικές αποφάσεις καμιά φορά διαφαίνεται μια σκανδαλώδης μεροληψία.*

Ο λαός δεν έχει την παραμικρή παρέμβαση και εξουσία σε όλο αυτό το σύστημα. Δεν μπορεί να τιμωρήσει ούτε τους πολιτικούς που του είπαν καταφανώς ψέματα για να αναρριχηθούν στην εξουσία. Αληθινή τιμωρία. Με φυλάκιση, πρόστιμο και τα παρόμοια. Όχι με την ανώδυνη ανάληψη της "πολιτικής ευθύνης".

Ο λαός δεν έχει καμία απολύτως ισχύ. Ο εξευτελισμός της έννοιας της ισχύος του είναι πλήρης και διαρκής.

Ο "κυρίαρχος λαός" δεν είναι καθόλου κυρίαρχος. Είναι ο βαστάζος της υπόθεσης.

Μεγάλο μυστικό: Η πραγματική εξουσία δεν ασκείται από τους άρχοντες που εκλέγει ο λαός

Στον κοινοβουλευτισμό, η κυβέρνηση που εκλέγει ο λαός στις εκλογές, δεν κυβερνά. Διαχειρίζεται απλώς τα ζητήματα. Ένας απλός διαχειριστής.

Οι επιλογές της κυβέρνησης σε αυτή την διαχείριση είναι περιορισμένες. Όχι τόσο από το Σύνταγμα και τους νόμους. Η κυβέρνηση μπορεί να επιστρατεύσει συνταγματολόγους που θα ερμηνεύσουν το Σύνταγμα κατά τα συμφέροντά της. Στο παρελθόν το πρόσφατο, αλλά και το πιο μακρινό, θα βρει κανείς στην ελληνική ιστορία πλείστα όσα επεισόδια όπου το Σύνταγμα έγινε λάστιχο. Πάντα με την "επιστημονική" συμβολή και την σοφή γνωμοδότηση έγκριτων συνταγματολόγων.

*Το ρεπερτόριο των επιλογών που έχει μια κυβέρνηση στον κοινοβουλευτισμό, ως διαχειριστής, περιορίζεται και υποτάσσεται στην θέληση των έξω-θεσμικών κέντρων για λογαριασμό των οποίων η κυβέρνηση ασκεί την εξουσία της. Λιγότερο ή περισσότερο κάθε κυβέρνηση στον κοινοβουλευτισμό έχει "υπογράψει" **γραμμάτια**. Αλλιώς δεν θα γινόταν ποτέ κυβέρνηση. Δεν θα μπορούσε εν ολίγοις να σταθεί στην εξουσία περισσότερο από μερικές εβδομάδες.*

*Με τα έξω-θεσμικά κέντρα και τα πρόσωπα αυτά, οι κορυφαίοι της κυβέρνησης, και της πολιτικής εξουσίας γενικά, κάνουν συχνά και **προσωπικές** συμφωνίες. Διάφορες συμφωνίες. Όλες αυτές οι συμφωνίες και τα γραμμάτια πρέπει μετά να εξαργυρωθούν κατά την διάρκεια της άσκησης της εξουσίας.*

Ουσιαστικά η πραγματική εξουσία είναι στα χέρια προσώπων που δεν είναι ευρέως γνωστά. Έτσι η κυβέρνηση υποδύεται πως κυβερνά. Πως έχει πρόγραμμα να εφαρμόσει. Ενώ το μόνο που έχει να εφαρμόσει είναι η θέληση και τα συμφέροντα των ελεγκτών της.

Αν όμως η κυβέρνηση δεν τηρήσει τις συμφωνίες της με τα έξω-θεσμικά κέντρα αυτά, θα την βρουν πολλές συμφορές. Και την κυβέρνηση αλλά και την χώρα την ίδια καμιά φορά. Από πυρκαγιές απ' άκρου εις άκρον μέχρι ναυτικούς αποκλεισμούς και δικτατορίες. Αν ένας υπουργός ή άλλος άρχοντας δεν τηρήσει τις προσωπικές του συμφωνίες με τα ίδια κέντρα, θα τον βρουν επίσης πολλά δεινά.

Η πιο συχνή ποινή είναι φυσικά η απλή απομάκρυνση από την εξουσία, με κάποιον τρόπο. Και η απομάκρυνση από την εξουσία είναι πολύ ισχυρό μέτρο, καθώς η άσκηση της εξουσίας συνεπάγεται αμύθητο πλουτισμό και οικονομικά γενικώς οφέλη, για τους ασκούντες την εξουσία. Η εξουσία έχει ψωμί.

Τα μέσα για τον συνετισμό των αρχόντων εκ μέρους των έξω-θεσμικών κέντρων, είναι πολλά και ισχυρά. Από την απλή πολιτική φθορά μέσω των ΜΜΕ μέχρι την φυσική εξόντωση, σε ακραίες περιπτώσεις. Το αγαπημένο τους είναι το προσωπικό ξεμπρόστιασμα των ανομιών και ο συνακόλουθος εξευτελισμός του πολιτικού. Και έχουν ορισμένοι διαπράξει τόσες πολλές ανομίες που είναι ευκολότατοι στόχοι για τα έξω-θεσμικά κέντρα εξουσίας.

Υπήρξε αφελής υπουργός στο πρόσφατο παρελθόν που, παίρνοντας μάλλον τοις μετρητοίς τις προεκλογικές εξαγγελίες του κόμματός του, επιχείρησε να περάσει ένα νομοσχέδιο που θα εφάρμοζε ορισμένες από αυτές τις εξαγγελίες. Το αποτέλεσμα ήταν να απομακρυνθεί τηλεφωνικά από τον πρόεδρο της κυβέρνησης, να χάσει την κυβερνητική του θέση, και να μην επανέλθει ποτέ σε θέση εξουσίας έκτοτε. Ισχυρό μάθημα για όλους.

Μεγάλο μυστικό: Η εξουσία δεν ασκείται για την προκοπή και την ευημερία του λαού.

*Περιστασιακά ένα μέρος από τα φορολογικά έσοδα ξαναγυρίζουν στον λαό ως παροχές. Ένα πολύ μικρό μόνο μέρος. Το μεγαλύτερο μέρος των φορολογικών εσόδων ξοδεύεται για αιτίες που καθόλου δεν έχουν να κάνουν με το λαϊκό συμφέρον, την γενική προκοπή και την ευημερία. Τα φορολογικά έσοδα του δημοσίου, φυσικά και είναι **υπέρογκα**. Παρόλα αυτά δεν φτάνουν να καλύψουν τις ανάγκες και τα έξοδα του υδροκέφαλου κράτους που χρησιμοποιεί το παλιό και δοκιμασμένο ρωμαϊκό σύστημα της πατρωνία-πελατείας για να υπάρχει και να αναπαράγεται.*

Ένα πολύ μεγάλο μέρος των εσόδων της κυβέρνησης πηγαίνουν στις προμήθειες του δημοσίου. Εννοείται πως πολλές φορές γίνονται προμήθειες χωρίς πραγματικό λόγο ή ανάγκη. Και όχι μόνο αυτό. Το δημόσιο δανείζεται ώστε να έχει τη δυνατότητα να συνεχίσει να κάνει προμήθειες που δεν χρειάζεται.

Ουσιαστικά τα ποσά αυτά που ξοδεύονται για προμήθειες του δημοσίου και τα δάνεια που συνεπάγονται αυτές οι προμήθειες, καταλήγουν στις τσέπες των έξω-θεσμικών

κέντρων που ελέγχουν την κυβέρνηση. Και των ευνοουμένων αυτών των κέντρων. Δάνεια για προμήθειες και προμήθειες από στρατιωτικό υλικό και φάρμακα μέχρι κατασκευές δημοσίων έργων και μελέτες. Πολλές μελέτες. Όλα αυτά πάντα με το αζημίωτο για τους ασκούντες την εξουσία. Την γνωστή μίζα.

Για το πως μπορεί να κερδίσει ένας κυβερνητικός παράγοντας από ένα δάνειο του δημοσίου, μπορεί κάποιος να ρωτήσει τον Ιωάννη Ορλάνδο και τον Ανδρέα Ζαΐμη που πήγαν στο Λονδίνο για να πάρουν το πρώτο δάνειο της πρώτης, από συστάσεως ελληνικού κράτους, ελληνικής κυβέρνησης. Το αρχείο Κουντουριώτη περιέχει μερικές πολύ διαφωτιστικές επιστολές πάνω στο ζήτημα.

*Μα δεν είναι μόνο τα φορολογικά έσοδα και τα δάνεια που ούτως ή άλλως προορίζονται για κατασπατάληση. Το σημαντικότερο είναι αυτό που λέμε ανάπτυξη. Οικονομική ανάπτυξη. Οι κυβερνήσεις στην πατρίδα μας έχουν **μόνιμη** εντολή από το λαό να αναπτύξουν επιτέλους την ...ανάπτυξη. Αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Παρά την μονιμότητα και την επιμονή της λαϊκής εντολής.*

Ο λόγος είναι απλός. Η χώρα μας δεν επιτρέπεται να αποκτήσει αυτόνομη ανάπτυξη. Πρέπει να παραμείνει καταναλωτής προϊόντων που παράγονται σε άλλες χώρες. Είναι φανερό πως ορισμένα από αυτά τα έξω-θεσμικά κέντρα που ελέγχουν την κυβερνητική εξουσία βρίσκονται στο εξωτερικό. Διαθέτουν φυσικά και εντόπιους "ανταποκριτές" που φροντίζουν εκ του σύνεγγυς για την εφαρμογή των εντολών τους. Και η βασική τους εντολή είναι μία: η Ελλάδα πρέπει να παραμείνει καταναλώτρια χώρα. Χωρίς δική της αυτόνομη οικονομική ανάπτυξη.

Η εντολή αυτή είναι σε εφαρμογή για περίπου 2 αιώνες τώρα. Και είναι αυστηρή. Και ισχυρή. Είναι τόσο ισχυρή εντολή που καμία κυβέρνηση, στην κυριολεξία, δεν τόλμησε να την αγνοήσει.

Με μια κουβέντα, ούτε τα υπέρογκα φορολογικά έσοδα, ούτε τα δυσβάστακτα δάνεια, συμβάλλουν σημαντικά στην λαϊκή προκοπή και ευημερία αλλά ούτε και παίρνονται κυβερνητικά, νομοθετικά ή διοικητικά μέτρα που να έχουν παρόμοια συμβολή, όπως για την ανάπτυξη για παράδειγμα. Δεν είναι η προκοπή και η ευημερία του λαού ο στόχος και η προτεραιότητα της κυβερνητικής εξουσίας.

Μεγάλο μυστικό: Το πολιτειακό μοντέλο είναι πάντα το ίδιο, ανεξάρτητα από το οικονομικό σύστημα.

Ο κομμουνισμός-σοσιαλισμός, ο καπιταλισμός-φιλελευθερισμός είναι οικονομικά συστήματα. Είναι οικονομικά συστήματα και μόνο. Τίποτε άλλο. Είναι οικονομικά συστήματα που μασκαρεύονται σε πολιτεύματα. Τα οικονομικά συστήματα αυτά διαθέτουν και ιερές γραφές. Ιερά βιβλία που γεμίζουν βιβλιοθήκες ολόκληρες. Στις γραφές αυτές είναι όλα μια χαρά. Και οι μεν και οι δε, μας τα λένε μια χαρά. Αριστεροί και δεξιοί. Όλοι. Ισορροπία των δυνάμεων της αγοράς και υγιής ανταγωνισμός ο ένας. Κεντρικός σχεδιασμός και έλεγχος των παραγωγικών δυνάμεων από την κοινωνία ο άλλος. Όλα για το καλό της κοινωνίας και των μελών της.

*Αυτό που δεν μας λένε τα ιερά αυτά βιβλία είναι πως για να εφαρμοστούν τα οικονομικά συστήματα αυτά, ή σωστότερα για να μην εφαρμοστούν, απαιτούν πάντα το ένα, το ίδιο και το αυτό, πολιτικό σύστημα: κοινοβουλευτισμό. Δηλαδή **αντιπροσώπους** με **μακρές** θητείες.*

Παντού αντιπρόσωποι με μακρές θητείες.

Αντιπρόσωποι με μακρές θητείες στην Βουλή. Αντιπρόσωποι με μακρές θητείες στα κόμματα ή στο κόμμα, αν τυχαίνει να είναι μονοκομματικά συστήματα. Δηλαδή ακόμη και οι Κεντρικές ή Πολιτικές Επιτροπές τους, τα Πολιτικά Γραφεία τους και τα παρόμοια, στελεχώνονται με αντιπροσώπους με μακρές θητείες.

Αντιπρόσωποι με μακρές θητείες στους Δήμους, στα Σωματεία-Συνδικάτα.

Τα οικονομικά συστήματα χρησιμοποιούν αντιπροσώπους μακράς θητείας για να κάνουν την δουλειά τους οι επικεφαλής. Πρόεδροι, Δήμαρχοι, Γενικοί Γραμματείς, Πρωθυπουργοί. Οι κεφαλές κάνουν κουμάντο και ελέγχουν τους "αντιπροσώπους του λαού" όπως θέλουν. Οι κεφαλές υποδύονται τους δημοκράτες. Ελέγχουν τους "αντιπροσώπους του λαού" με ένα σωρό τρόπους. Ανάλογα με το καθεστώς, τους υποχρεώνουν, τους τρομοκρατούν, τους διαφθείρουν... Και τους καθιστούν συντεταγμένη διμοιρία έγκρισης προ-ειλημμένων αποφάσεων. Γραμμή παραγωγής κανονική.

Παντού αντιπρόσωποι. Πουθενά άμεση συμμετοχή του λαού. Πουθενά. Ώστε να μπορούν ελεύθερα να εξουσιάζουν και να εξουσιάζονται, μακριά από τον άμεσο λαϊκό έλεγχο.

Τα οικονομικά συστήματα αυτά, όλα όμως, διατείνονται ότι εφαρμόζουν την δημοκρατία. Αλλά φυσικά και δεν εφαρμόζουν δημοκρατία. Στην καλύτερη περίπτωση εμφανίζουν ένα σύστημα ως δημοκρατία ενώ δεν είναι. Η έστω έχει κάποια "δευτερεύοντα στοιχεία δημοκρατικού πολιτεύματος" (τύπος, ελευθερία έκφρασης, εντάλματα, κλπ) ίσα-ίσα για τα προσχήματα και μόνο.

Τα οικονομικά συστήματα δεν μπορούν να κάνουν την δουλειά τους άμα υπάρχει δημοκρατία. Γι' αυτό ρέπουν προς την απολυταρχία και τον δεσποτισμό. Προς τον ολοκληρωτισμό. Είναι όλα ολιγαρχίες.

Για να κάνουν την δουλειά τους τα οικονομικά συστήματα αυτά πρέπει να απουσιάζει η δημοκρατία. Μόνο μέσω του εξουσιασμού κάνουν την δουλειά τους. Έχουν αλλεργία στη δημοκρατία. Τα οικονομικά συστήματα λοιπόν, όλα, μασκαρεύονται σε πολιτεύματα. Και μάλιστα "δημοκρατικά". Και υποστηρίζουν ότι τάχαμου έχουν και διαφορές μεταξύ τους. Δεν έχουν διαφορές. Δημιουργούν όλα δούλους και βαστάζους. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

Όλα τα οικονομικά συστήματα, τα μασκαρεμένα σε πολιτεύματα, καθιστούν τον λαό δούλο και βαστάζο.

ΗΠΑ, Καναδάς, Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία, Σκανδιναβία, πρώην ΕΣΣΔ, τώρα Ρωσία, Κίνα, Ινδία, Ιαπωνία, Κούβα, Βιετνάμ, Ιταλία, Ισπανία, Ελλάδα. Παντού. Το ίδιο παντού: Δεν έχουν δημοκρατία.

Δημοκρατία παντού και πουθενά δημοκρατία.

*[Σε αντίθεση η δημοκρατία **δεν** είναι οικονομικό σύστημα. Είναι πολιτικό σύστημα ελεύθερων και αυτόνομων ανθρώπων με δυναμική, συνεχή, αυτό-θέσμιση. Δεν έχει ευθύς εξαρχής κάποιο οικονομικό σχέδιο να εφαρμόσει. Το βρίσκει στην πορεία. Η διαρκώς αυτό-καθοριζόμενη δημοκρατία, διαρκώς διαμορφώνει το οικονομικό της σύστημα.*

Η Δημοκρατία είναι πολιτικό σύστημα. Είναι μηχανισμός. Μηχάνημα, μηχανάκι.

Η δημοκρατία είναι συγκεκριμένη διαδικασία λήψης, εφαρμογής και επιτήρησης αποφάσεων και απονομής δικαιοσύνης, με συμμετοχή όλων και άμεσα χωρίς αντιπροσώπους.

Ένας τέτοιος μηχανισμός σαφώς και θα διαρρυθμίσει και τα οικονομικά ζητήματα της κοινωνίας στην οποία θα εφαρμοστεί με κάποιον τρόπο. Ποιον; Αυτόν που όλοι φανταζόμαστε. Τι οικονομικά μέτρα θα ψήφιζαν οι περισσότεροι Έλληνες σήμερα ή και χτες, αν είχαν την δυνατότητα να το κάνουν; Θα ενέκριναν οι πολίτες όλα αυτά τα δάνεια του παρελθόντος; Όχι φυσικά]

Μεγάλο μυστικό: Τα κόμματα δεν είναι αντίπαλοι.

Στον κοινοβουλευτισμό τα κόμματα εμφανίζονται στον λαό περίπου ως αδυσώπητοι αντίπαλοι.

Φυσικά και δεν είναι αντίπαλοι. Τα κόμματα είναι οι εταίροι που μετέχουν σε μια επικερδή επιχείρηση που λέγεται κοινοβουλευτικό σύστημα. Στην πραγματικότητα τα κόμματα μεταξύ τους είναι οι καλύτεροι συνεργάτες.

Στο μόνο πράγμα που πραγματικά διαφωνούν τα κόμματα, είναι ως προς το ποιο θα έχει την εξουσία. Δηλαδή για την θέση του διευθύνοντος συμβούλου κάπως. Εκεί και μόνο περιορίζονται οι πραγματικές διαφορές τους. Διεκδικούν όλα την εξουσία για λογαριασμό τους. Διότι η εξουσία μεταφράζεται σε οικονομικό όφελος. Πάντα.

Τα κόμματα θέλουν αδιάκοπα ένα και μόνο πράγμα. Την εξουσία. Θέλουν πάντα και μόνο την εξουσία. Ακόμη κι όταν δεν έχουν στελέχη, πρόγραμμα και πραγματικό λόγο για να κυβερνήσουν. Συνεχίζουν να θέλουν την εξουσία. Διότι η εξουσία έχει ψωμί.

από τον Θραξ Αναρμόδιο

Πέρα από αυτή την, για εμάς, επουσιώδη διαφωνία τους, τα κόμματα δεν έχουν αληθινές διαφορές. Όσες διαφορές φαίνεται να έχουν, απλώς τις κατασκευάζουν. Στο κάτω κάτω θα πρέπει να βρουν κάποιους λόγους ώστε να προτιμήσουμε το ένα από το άλλο κόμμα.

Αν μείνεις 10 χρόνια σε μια χώρα και δεν σου πουν τι κυβέρνηση έχει, σοσιαλίζουσα-εργατική ή φιλελεύθερη, και δεν διαβάσεις εφημερίδες ή ενημερωθείς αλλιώς, θα δυσκολευτείς να καταλάβεις κάποια ουσιαστική διαφορά όταν τα κόμματα διαδέχονται το ένα το άλλο στην εξουσία. Ακόμη κι αν πληρώνεις φόρους κανονικά. Τόσες μεγάλες διαφορές έχουν τα κόμματα στον κοινοβουλευτισμό.

Επειδή λοιπόν δεν βρίσκουν πραγματικές διαφορές καταφεύγουν σε άλλους τρόπους για να τραβήξουν την προσοχή μας. Και συμφωνούν και πάνω και σ' αυτό. Για παράδειγμα μισθώνουν image makers για τα πρωτοκλασάτα στελέχη τους και εταιρίες δημοσίων σχέσεων για να συντάξουν τα προγράμματα και τα συνθήματά τους. Συμφωνούν και σ' αυτό.

Συμφωνούν επίσης στο να επιλέγουν σε αρκετές περιπτώσεις νέους και όμορφους πολιτευτές. Τελευταία επιλέγουν νέες και όμορφες κοπέλες. Χωρίς ιδιαίτερα άλλα προσόντα ή εμπειρίες. Ακριβώς σαν το πλήρωμα πίστας μαγαζιού μαζικής λαϊκής διασκέδασης. Εξάλλου οι πολιτευτές τους προορίζονται για να γίνουν βουλευτές-νομοθέτες. Και λίγο ρόλο παίζει αν ένας τέτοιος βουλευτής-νομοθέτης είναι μορφωμένος ή ικανός. Δεν πρόκειται να πάρει καμία σημαντική απόφαση από μόνος του. Το μόνο το οποίο χρειάζεται να διαθέτει, είναι αφοσίωση στον "αρχηγό". Που στο κάτω κάτω του έκανε την τιμή να τον επιλέξει για υποψήφιο. Διότι φυσικά και δεν επιλέγει ο λαός τους υποψηφίους βουλευτές-νομοθέτες. Ούτε οι κομματικές οργανώσεις βάσης. Και πάνω σε όλα αυτά, όλα τα κόμματα φυσικά και συμφωνούν.

Εκτός λοιπόν από αυτή την μικρή διαφωνία τους, στο ποιο δηλαδή θα έχει την εξουσία, τα κόμματα, όλα τα κόμματα, συμφωνούν σε όλα τα πραγματικά σοβαρά ζητήματα. Όχι σε εκείνα τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την διαχείριση και τα μέτρα που πρέπει να παρθούν για το ένα ή το άλλο. Αυτά είναι δευτερεύοντα. Σ' αυτά τα θέματα είναι υποχρεωμένα να "διαφωνήσουν" στο κάτω κάτω. Για τα μάτια μας και μόνο φυσικά.

Στα σοβαρά ζητήματα, στα οποία όλα τα κόμματα συμφωνούν, μπορούμε να κατατάξουμε

- *την μορφή του πολιτεύματος*
- *την ανυπαρξία δημοψηφισμάτων*
- *την εκλογή αντί της κλήρωσης*
- *την διάρκεια της θητείας του αντιπροσώπου-βουλευτή-νομοθέτη και φυσικά της κυβέρνησης*
- *την μη-λογοδοσία τους*
- *στο ότι οι "πρωθυπουργοί δεν πάνε φυλακή»*
- *τον διορισμό των υπουργών από τον πρωθυπουργό*
- *τον διορισμό της κεφαλής της δικαιοσύνης από τον πρωθυπουργό*
- *τον μισθό τους, ολωνών. Αυτό που ονομάζουν "βουλευτική αποζημίωση" για το κακό που έπαθαν*
- *την κρατική επιχορήγηση των κομμάτων*
- *την ατιμωρησία τους την νομοθετημένη*
- *τον διορισμό των διοικητικών συμβουλίων στις επιχειρήσεις του δημόσιου τομέα*
- *το βόλεμα των "δικών τους παιδιών", προώθηση ημετέρων σε θέσεις και εξυπηρέτηση "κουμπάρων»*
- *στο ότι όλοι οι δικοί τους είναι καθαροί και καθόλου διεφθαρμένοι*
- *στο ότι όλοι παραλαμβάνουν καμμένη γη από τους προκατόχους τους*
- *στο ότι οι αντίπαλοί τους είναι ψεύτες και λαϊκιστές*
- *στο ότι θέλουν μεν να έχουν κομματικές οργανώσεις βάσεις αλλά χωρίς να τις επισκέπτονται πολύ συχνά τα μέλη και πάρουν τα μυαλά τους αέρα*
- *στο ότι είναι δυνατόν να υπάρχουν νόμοι που ρυθμίζουν θέματα όπως την χρηματοδότησή τους για παράδειγμα, χωρίς τα ίδια να έχουν νομική υπόσταση*
- *στο ότι το κράτος και το δημόσιο είναι ιδιοκτησία τους*
- *στο ότι φόρους πρέπει να πληρώνει μόνο ο λαός*
- *και μια σειρά άλλα τέτοια παρόμοια και πρωτευούσης σημασίας.*

Τα κόμματα συμφωνούν επίσης και στον τρόπο της εσωκομματικής τους λειτουργίας. Όλα τα κόμματα έχουν σε ισχύ, εσωτερικά, έναν ολιγαρχικό κοινοβουλευτισμό. Από την επιλογή των αντιπροσώπων για τα περίφημα συνέδριά τους, επιλογή που γίνεται με εντελώς όρους φατριών, διμοιριών και λόχων, μέχρι την ανάδειξη στο Πολιτικό τους Γραφείο. Παντού κοινοβουλευτισμός. Δηλαδή δι' αντιπροσώπων μακράς θητείας. Και μάλιστα άκρως δεσποτικός και απολυταρχικός. Πουθενά ο κομματικός λαός να αποφασίσει άμεσα για κάτι. Συμφωνούν και σ' αυτό.

Επίσης συμφωνούν, όλα τα κόμματα συμφωνούν, στο να μην έχουν νομική υπόσταση. Τα κόμματα δεν είναι για παράδειγμα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου ή οτιδήποτε άλλο. Δηλαδή τα κόμματα δεν είναι υποκείμενα δικαιοπραξίας, για τους νομικούς. Τα κόμματα είναι "οιονεί" νομικά πρόσωπα. Σαν να ήταν δηλαδή, ενώ δεν είναι. Ουσιαστικά τα κόμματα δεν υπάρχουν. Δεν είναι ούτε φυσικά πρόσωπα βέβαια, αλλά ούτε και νομικά πρόσωπα θέλουν να είναι. Τα κόμματα δεν είναι τίποτε. Δεν μπορεί να επιβληθεί στα κόμματα ούτε καν το παραμικρό πρόστιμο για παράδειγμα. Και συμφωνούν όλα τα κόμματα σε αυτή τη "ρύθμιση".

Επίσης όλα τα κόμματα συμφωνούν στο ότι η ύπαρξη και η λειτουργία τους δεν πρέπει να προβλέπεται και κυρίως δεν πρέπει να ρυθμίζεται από κανέναν νόμο. Συμφωνούν, τι να κάνουμε;

Α, ναι συμφωνούν και στο να μην έχουν ΑΦΜ.

Αλλά εκεί που βασικά καρά-συμφωνούν είναι στο ότι αυτό το κακό όνειρο, αυτός ο εφιάλτης στον οποίο ζούμε, είναι δημοκρατία. Η ύψιστη μορφή της μάλιστα.

Που στο καλό είναι αντίπαλοι λοιπόν;

Μεγάλο μυστικό: Ο άνθρωπος είναι ο απόλυτος οικονομικός πόρος.

Human resources το λένε οι αγγλοσάξονες. Ανθρώπινοι πόροι. Κυνισμός μαζί και ακριβολογία.

Ο άνθρωπος είναι πόρος. Με την οικονομική έννοια. Μάλιστα είναι ο απόλυτος οικονομικός πόρος. Χωρίς την παρέμβαση του ανθρώπου κανένας φυσικός πόρος δεν μπορεί να έχει ή να αποκτήσει αξία. Ο άνθρωπος και η ανθρώπινη εργασία είναι ο απαραίτητος όρος και ο καταλύτης που μεταμορφώνει τους φυσικούς πόρους, όπως τα μεταλλεύματα και τα ορυκτά, τα χωράφια και τις σοδειές, την ξυλεία των δασών, το νερό των ποταμών, την πέτρα την ίδια, σε κάτι με αξία. Σε πλούτο.

Οι πόλεμοι, μικροί και μεγάλοι, δεν γίνονται μόνο για τους φυσικούς πόρους. Γίνονται βασικά για την κυριαρχία πάνω σε μεγάλους πληθυσμούς ανθρώπων. Ουσιαστικά όλη η παγκόσμια διαμάχη ιστορικά έχει μία και μόνη επιδίωξη. Την κυριαρχία επί ανθρώπων. Όλα τα άλλα είναι άχρηστα και ασήμαντα χωρίς τους ανθρώπους που μεταβάλλουν την πέτρα ή το ορυκτό σε κάτι χρήσιμο. Σε αξία και πλούτο.

Το ίδιο το χρήμα, ιδίως στις νεότερες μεταλλάξεις του σε ένα απλό χαρτονόμισμα χωρίς αντίκρισμα σε κάτι άλλο, έχει ελάχιστη αξία χωρίς ανθρώπους που να μοχθούν για να δώσουν πραγματική αξία σε φυσικούς πόρους. Για τον λόγο αυτό, στο παγκόσμιο σύστημα, το χρήμα είναι κάτι που έρχεται δεύτερο. Το πρωτεύον είναι η κυριαρχία. Ο έλεγχος. Ο έλεγχος μεγάλων πληθυσμών. Διότι μόνο ο άνθρωπος είναι ο απόλυτος οικονομικός πόρος.

*Αυτό που λέμε κράτος, με την σύγχρονη αλλά και την πολύ παλιά του έννοια, δεν είναι παρά ένας μηχανισμός εξουσίας στον οποίο **ανήκουν** οι άνθρωποι που κατοικούν μια συγκεκριμένη περιοχή. Το κράτος χρειάζεται ανθρώπους να το υπακούν. Υπηκόους. Οι άνθρωποι παράγουν τον πλούτο που το κράτος συλλέγει και διανέμει σύμφωνα με δικά του κριτήρια και λογικές.*

Μέσα από αυτό το πρίσμα μπορούμε να δούμε το κράτος, από το πρώτο και αρχέγονο μεγάλο γεωργικό κράτος της αρχαιότητας ως το σύγχρονο κράτος, ως ένα αγρόκτημα εκτροφής ανθρώπων. Σαν την "Φάρμα των ζώων" του Τζωρτζ

Οργουελ. Τα αγροκτήματα και οι φάρμες έχουν βέβαια ιδιοκτήτες. Το ίδιο και το κράτος. Έχει και αυτό ιδιοκτήτες. Το σύγχρονο κράτος δεν είναι μια κοινωνικοποιημένη ιδιοκτησία φυσικά.

Ιστορικά ο άνθρωπος ως οικονομικός πόρος και η σχέση του με την παραγωγή δεν παρέμεινε βέβαια σταθερή και χωρίς αλλαγές. Ούτε οι μορφές ***συλλογής*** *του παραγόμενου πλούτου. Αυτό που παρέμεινε ίδιο είναι η* ***διανομή*** *του πλούτου. Τον πλούτο που παράγει ο άνθρωπος ως οικονομικός πόρος βασικά νέμονται οι ιδιοκτήτες του κράτους και οι βοηθοί τους. Οι ιδιοκτήτες του κράτους δεν είναι αναγκαστικά και οι κυβερνήτες του. Συχνά παραχωρούν αυτή την κοπιαστική και δευτερεύουσα εργασία σε πρόθυμους υπαλλήλους τους.*

Αρχικά οι περισσότεροι ανθρώπινοι πόροι, οι άνθρωποι, ήταν δούλοι. Πρόσωπα χωρίς καμία ελευθερία. Με ιδιοκτήτη. Ο οποίος είχε σε κάποιες περιπτώσεις δικαίωμα ζωής και θανάτου επάνω στους δούλους του. Οι δούλοι αυτοί, στα μεγάλα κράτη της αρχαιότητας αλλά και στην προχωρημένη αυτοκρατορική εποχή αγοράζονταν και πωλούνταν σε μεγάλες ποσότητες. Στην Μεσόγειο υπήρχαν τεράστιες υπεραγορές δούλων.

Υπήρχε όμως πάντα ένα πρόβλημα. Η απόδοση των δούλων. Οι δούλοι δεν είχαν κάποιο σοβαρό κίνητρο ώστε να εργαστούν αποδοτικά πέρα από ένα όριο. Αλλά και σε κάποιες ιστορικές περιπτώσεις, όπως μετά το τέλος των ρωμαϊκών κατακτήσεων, οι μεγάλοι αριθμοί δούλων που έγιναν διαθέσιμοι, δημιούργησαν και άλλα προβλήματα. Οι δούλοι ήταν τόσοι πολλοί και τόσο φτηνοί που οι ιδιοκτήτες γης τους αγόραζαν σε μεγάλες ποσότητες για την καλλιέργεια στα αγροκτήματά τους, παραμελώντας την ανάπτυξη και των εκσυγχρονισμό των γεωργικών εργαλείων. Δηλαδή η υπερπληθώρα δούλων καθυστέρησε την τεχνολογική ανάπτυξη.

Έτσι πορεύτηκε πάνω κάτω η ανθρωπότητα μέχρι τον μεσαίωνα. Αγροκτήματα εκτροφής ανθρώπων χωρίς καμία ελευθερία και κανένα δικαίωμα.

Μα το σημαντικότερο παρέμενε πάντα η μικρή απόδοση των δούλων. Έπρεπε να βρεθεί ένα κίνητρο ώστε η φάρμα των ανθρώπων να αποδώσει καλύτερα. Το κίνητρο που επιλέχτηκε ήταν να δοθεί στον δούλο περιορισμένη ελευθερία και ιδιοκτησία. Έτσι ο δούλος και η οικογένειά του συνδέθηκε με το χωράφι αναπόσπαστα. Θεωρήθηκε μέρος του κτήματος που ορίστηκε να καλλιεργεί. Πώληση και αγορά του κτήματος περιλάμβανε και τους δούλους που το καλλιεργούσαν. Ο δούλος έγινε δουλοπάροικος. Παρήγαγε από μόνος του και με δικά του τεχνικά και οικονομικά μέσα, χρησιμοποιώντας ένα κτήμα που του "ανήκε" τύποις μόνο. Απόκτησε όμως την υποχρέωση να πληρώνει βαρύ φόρο στον πραγματικό ιδιοκτήτη του κτήματος. Έναν αναλογικό φόρο πάντα. Αλλά τώρα είχε τουλάχιστον κίνητρο να γίνει πιο αποδοτικός. Όσο πιο πολύ παρήγαγε τόσο περισσότερο του έμενε. Θεωρητικά πάντα.

Αυτό το σύστημα διαχείρισης των ανθρώπινων πόρων έμεινε σε ισχύ μέχρι το τέλος του μεσαίωνα και το έμπα στην βιομηχανική εποχή. Οι τελευταίοι δουλοπάροικοι στην ευρωπαϊκή ήπειρο υπήρχαν στην τσαρική Ρωσία και "απελευθερώθηκαν" με την επανάσταση των μπολσεβίκων.

Η μικρή απόδοση των δουλοπάροικων συνέχιζε να παραμένει ένα πολύ σημαντικό ζήτημα. Πέρα από αυτό οι αλλαγές στις συνθήκες παραγωγής από την αγροτική στην βιομηχανική οικονομία, δεν βοηθούσε στο να διατηρηθεί το παλιό σύστημα. Έπρεπε να γίνει μια νέα διαρρύθμιση. Μια διαρρύθμιση που θα συνέχιζε να αποδίδει τουλάχιστον το ίδιο καλά με το παλιό σύστημα. Κρατώντας πάντα τον ανθρώπινο πόρο στην θέση του δούλου με κάποιον τρόπο. Όπως και έγινε.

Ο ανθρώπινος πόρος "απελευθερώθηκε". Απόκτησε την ιδιότητα του πολίτη στο εθνικό κράτος. Το δε κράτος μεταμορφώθηκε και αυτό για να ταιριάζει στις νέες συνθήκες. Από την απολυταρχία πέρασε στον κοινοβουλευτισμό.

Στον ανθρώπινο πόρο δόθηκε η δυνατότητα του να έχει ιδιοκτησία πραγματικά δική του αλλά και αυτόνομη οικονομική δράση και παρουσία μέσα στην οικονομική διαδικασία. Να παράγει και να κερδίζει για τον εαυτό του και μόνο. Ελεύθερος πια από τα παλιά δεσμά. Αυτό ήταν ένα πολύ ισχυρό κίνητρο. Το οποίο κινητοποίησε τον ανθρώπινο πόρο στο να αυξήσει την αποδοτικότητα της παραγωγής του. Σε συνδυασμό με άλλα μέτρα, όπως την ελεύθερη πρόσβαση στην παιδεία και την τεχνολογία, την δυνατότητα σύστασης επιχειρήσεων, ο πλούτος που ο ανθρώπινος πόρος παράγει, είναι για πρώτη φορά τέτοιας μεγάλης έκτασης και υψηλής ποιότητας.

Οι ιδιοκτήτες του κράτους παρέμειναν οι ίδιοι. Όχι μόνοι οι ίδιοι ως οικονομική τάξη αλλά σε πολλές περιπτώσεις είναι οι ίδιες οικογένειες που υπήρξαν ιδιοκτήτες κρατών κατά των μεσαίωνα που συνεχίζουν, με επιγαμίες φυσικά, από την ίδια κοινωνική θέση ισχύος. Υπάρχουν υποψίες, στη σφαίρα της συνωμοσιολογίας βέβαια μέχρι να βρεθούν ιστορικές αποδείξεις, ότι η διαδοχή αυτή των ιδιοκτητών συνεχίζεται βιολογικά από την αρχαιότητα.

Αυτές οι κοσμογονικές αλλαγές της θέσης του ανθρώπινου πόρου στο σύγχρονο εθνικό κράτος καθώς και οι αναγκαίες πολιτειακές αλλαγές, έφεραν και μεγάλες αλλαγές στην συλλογή του παραγόμενου πλούτου εκ μέρους των ιδιοκτητών του κράτους. Η συγκομιδή του παραγόμενου πλούτου έγινε πιο εκλεπτυσμένη και γι' αυτό πιο δυσδιάκριτη.

Κύριο μέσο έγινε τώρα ο άμεσος φόρος και γενικά ο φόρος. Πολύ αποδοτική συγκομιδή, και από παλιά δοκιμασμένη. Τώρα όμως μπήκε σε εφαρμογή μια πολύ μοντέρνα τεχνολογία συλλογής του παραγόμενου πλούτου. Η χρηματοπιστωτική οικονομία. Βασικά ο μισθός ως αντίτιμο για μια ορισμένη ποσότητα εργασίας. Η εργασία του ανθρώπινου πόρου έγινε και αυτή εμπόρευμα. Και καθώς οι ιδιοκτήτες του κράτους έχουν την ισχύ, καθορίζουν και την τιμή της.

Όμως το υπερόπλο της συλλογής είναι άλλο. Η πίστωση. Οι τράπεζες και τα δάνεια δηλαδή. Οι τράπεζες, ***ιδιωτικές*** *(όλες οι τράπεζες είναι ιδιωτικές) και κάτω από δήθεν κοινωνικό-κρατικό έλεγχο, είναι η κατάληξη του μεγαλύτερου μέρους του παραγόμενου πλούτου των κοινωνιών, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Οι ίδιες οι τράπεζες δεν παράγουν τίποτε. Απλώς ενεργούν ως μεσάζοντες στην αναγκαία για μια χρηματοπιστωτική κοινωνία, ροή του χρήματος. Στην πίστωση. Και φυσικά πίσω από τις τράπεζες βρίσκονται οι παλιοί και οι νέοι ιδιοκτήτες του κράτους.*

Αυτοί που από την αρχαιότητα καρπώνονται τον πλούτο που παράγει ο ανθρώπινος πόρος.

Συνοψίζοντας, η οικονομική διαδικασία δεν αποκαλύπτει τα μυστικά της με την πρώτη ματιά. Ο ανθρώπινος πόρος είναι ο πιο πολύτιμος οικονομικός πόρος. Η βασική διαμάχη, ιστορικά και παγκόσμια, δεν είναι για την οικονομία και τους φυσικού πόρους έτσι γενικά και αόριστα. Αλλά είναι για την κυριαρχία και τον έλεγχο του μόνου οικονομικού πόρου που έχει αληθινή αξία. Του ανθρώπινου πόρου. Του ανθρώπου. Που συνεχίζει να ζει στο "Αγρόκτημα εκτροφής ανθρώπων". Η κυριαρχία επί των ανθρώπων είναι το παντοτινό ζητούμενο.

Μεγάλο μυστικό: Οι τράπεζες δανείζουν λεφτά που δεν έχουν

Τα σημερινά χαρτονομίσματα είναι το παραπροϊόν μιας ιστορικής απάτης.

Στον μεσαίωνα υπήρχε στην Ευρώπη ένα είδος τεχνίτη που στην αγγλοσαξονική είναι γνωστός με την λέξη goldsmith. Σιδεράς του χρυσού. Χρυσοχόος. Ο τεχνίτης αυτός κατασκεύαζε και εμπορευόταν κοσμήματα. Εμπορευόταν επίσης χρυσά ή ασημένια νομίσματα. Έχοντας ανάγκη να φυλάει τα πολύτιμα υλικά της δουλειάς του, κατασκεύασε στην κατοικία του κάτι παρόμοιο με αυτό που σήμερα λέμε θησαυροφυλάκιο. Ώστε να τα αποθηκεύει εκεί με ασφάλεια. Διάφοροι άλλοι που είχαν στην κατοχή τους μεγάλες ποσότητες χρυσών νομισμάτων και γύρευαν να τα ασφαλίσουν από διαρρήξεις και κλοπές, κατέφυγαν στην ασφάλεια του θησαυροφυλακίου του χρυσοχόου. Κατέθεταν τα νομίσματά τους και έπαιρναν μια απόδειξη "πληρωτέα επί τη εμφανίσει".

από τον Θραξ Αναρμόδιο

Δηλαδή μπορούσαν να προσκομίσουν την απόδειξη αυτή, που ανέγραφε φυσικά και το ποσό της κατάθεσης, και να την εξαργυρώσουν, κάνοντας ανάληψη των χρυσών τους νομισμάτων.

Οι αποδείξεις αυτές αποτέλεσαν το πρώτο χαρτονόμισμα. Το γνωστό και ως τραπεζογραμμάτιο.

Είναι πιο ασφαλές και βολικό να μεταφέρεις ένα χαρτί παρά ένα πουγγί με χρυσά νομίσματα. Σύντομα οι αποδείξεις αυτές άρχισαν να γίνονται δεκτές στις οικονομικές συναλλαγές στη θέση των χρυσών νομισμάτων. Και ως έναν βαθμό εκτόπισαν μάλιστα τα βαριά μεταλλικά νομίσματα.

Ο χρυσοχόος ασκούσε επίσης και το αρχαιότατο επάγγελμα του δανειστή. Δάνειζε. Χρυσά νομίσματα. Με τόκο φυσικά. Από κάποιο χρονικό σημείο και μετά οι δανειζόμενοι ελάμβαναν αντί χρυσών νομισμάτων, την γνωστή πια χάρτινη απόδειξη, όπως και με τις καταθέσεις. Η χρήση των αποδείξεων αυτών γενικεύθηκε.

Όλα αυτά τα χαρτιά που κυκλοφορούσαν έναντι των χρυσών νομισμάτων προϋπέθεταν κάτι. Πως ο χρυσοχόος είχε πράγματι στο θησαυροφυλάκιό του το σύνολο που αντιπροσώπευε η αξία των αποδείξεων σε χρυσά νομίσματα. Φυσικά ο χρυσοχόος δεν είχε όλα αυτά τα χρυσά νομίσματα, τα χρήματα που δάνεισε. Και αυτό στην απολίτιστη εκείνη εποχή εθεωρείτο απάτη.

Ο έξυπνος χρυσοχόος όμως προέβη σε ορισμένες έξυπνες παρατηρήσεις. Πρώτον ότι ήταν ο μοναδικός επί γης άνθρωπος που γνώριζε το ακριβές περιεχόμενο του θησαυροφυλακίου του. Και δεύτερον ότι δεν είχε τύχει ποτέ να εμφανιστούν όλοι μαζί, οι καταθέτες και οι δανειζόμενοι από αυτόν, απαιτώντας την άμεση εξαργύρωση των αποδείξεων. Έτσι, κατέχοντας πλέον το όπλο της έκδοσης χάρτινων αποδείξεων, αποφάσισε πως μπορούσε να δανείσει όσο τραβάει η ψυχή του. Ανεξάρτητα από τις καταθέσεις σε χρυσά νομίσματα που είχε. Και αυτό έπραξε.

Ο χρυσοχόος δάνεισε πολλές φορές το περιεχόμενο του θησαυροφυλακίου του. Κατέληξε να έχει δανείσει υπέρ-πολλαπλάσια αξία από τα το σύνολο των νομισμάτων του θησαυροφυλακίου του. Ουσιαστικά στο θησαυροφυλάκιό του διέθετε ένα μικρό μόνο κλάσμα της αξίας που είχε συνολικά δανείσει. Εννοείται πως ο χρυσοχόος θησαύρισε.

Αυτό το σύστημα δανεισμού είναι γνωστό ως σύστημα των κλασματικώναποθεματικών. Fractional reserve banking, αγγλοσαξωνιστί.

Ο έξυπνος όμως χρυσοχόος προέβη και σε άλλες έξυπνες παρατηρήσεις. Ανακάλυψε πως εάν μείωνε το ποσό των δανείων που χορηγούσε, το χρήμα στην αγορά λιγόστευε. Έως εξαφανίσεως. Αυτό συνέβαινε γιατί οι αποπληρωμές των παλαιών δανείων έπρεπε να συνεχιστούν, χωρίς όμως να υπάρχει νέα ροή χρήματος στην αγορά από καινούρια δάνεια. Η αγορά έτσι πάθαινε ασφυξία. Στράγγιζε. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα απανωτές πτωχεύσεις. Ο χρυσοχόος βρέθηκε στην ευχάριστη θέση να αγοράζει έναντι πινακίου φακής τις περιουσίες των δύστυχων πτωχευμένων που τις εκποιούσαν για να σωθούν.

Ο έξυπνος χρυσοχόος ανακάλυψε επίσης πως αν μέσα σε αυτή την περίοδο της κρίσης, που είχε προκαλέσει ο ίδιος, αύξαινε το επιτόκιο δανεισμού, οι πτωχεύσεις επιτείνονταν και επιταχύνονταν. Τρελά κέρδη.

Ο χρυσοχόος μας ανακάλυψε διάφορα τέτοια χρήσιμα πράγματα. Μέχρι που κάποιοι ανακάλυψαν την απάτη του.

Θα περίμενε κανείς ότι μετά την ανακάλυψη της απάτης, μια και ο χρυσοχόος είχε δανείσει χρήματα που δεν είχε, πως ο πέλεκυς της τιμωρίας θα έπεφτε βαρύς επί της κεφαλής του. Δεν συνέβη τίποτε τέτοιο. Αντίθετα αναγνωρίστηκε η προσφορά του χρυσοχόου στην ανάπτυξη της οικονομίας με τις πιστώσεις που παρείχε, και ο χρυσοχόος αναβαθμίστηκε. Έγινε τράπεζα. Και πλέον μπορούσε να κάνει νόμιμα ότι πριν έκαμνε παράνομα.

Το σύστημα των κλασματικών αποθεματικών νομιμοποιήθηκε και παρέμεινε σε ισχύ ακριβώς όπως και πριν. Και φυσικά ισχύει μέχρι σήμερα και εφαρμόζεται καθημερινά από όλες τις τράπεζες, σε όλες τις χώρες του κόσμου. Μια τράπεζα μπορεί να δανείσει περίπου 9 φορές πάνω, το ύψος των καταθέσεων που διαθέτει. Να δανείσει δηλαδή χωρίς να έχει. Νόμιμα και με τόκο.

Α, ναι, επιβλήθηκε μια μικρή τιμωρία στον χρυσοχόο. Να δίνει κι αυτός έναν ελάχιστο τόκο στους καταθέτες του. Μικρό το κακό. Διότι η κατάθεση γίνεται μια και μόνη φορά, ενώ γεννάει υπέρ-πολλαπλάσια πίστωση. Σήμερα για ένα χιλιάρικο ο χρυσοχόος-τραπεζίτης θα δώσει ετήσιο τόκο γύρω στα 20 ευρώ στον καταθέτη του. Το χιλιάρικο όμως της κατάθεσης του δίνει την δυνατότητα να δανείσει οκτώμισι (ναι, 8,5) χιλιάρικα. Που φυσικά και δεν έχει.

Συμπέρασμα: Οι τράπεζες δανείζουν λεφτά που δεν έχουν. Τα "δημιουργούν", λογιστικά και μόνο, την ώρα που κάποιος παίρνει το δάνειο, από αέρα κοπανιστό.

● ΘΡΑΞ ΑΝΑΡΜΟΔΙΟΣ

